

"Your Health is in Your Hands"

ANDREAS MORITZ

Datum: 23 november 2011

Tekst: Andreas Moritz ©

Vertaling: Frank Bleeker

DISCLAIMER:

Dit is een vertaling van een Amerikaans artikel. Hoewel veel van wat betoogd wordt van toepassing is op de wereldwijde situatie, dienen we ons te realiseren dat sommige van de genoemde voorbeelden vooral betrekking hebben op omstandigheden in de Verenigde Staten.

Mythen rond auto-immuunziekten ontrafeld

Ons darmkanaal wordt voortdurend blootgesteld aan een groot aantal virussen, bacteriën en parasieten. In aanvulling op deze en vele andere natuurlijke antigenen (vreemde stoffen) die in planten en vlees zitten, heeft het spijsverteringsstelsel ook nog eens te maken met chemische insecticiden, pesticiden, hormonen, residuen van antibiotica, conserveringsmiddelen en kleurstoffen, die tegenwoordig in zo veel bewerkte voedingsmiddelen zijn opgenomen. Daarnaast is er de organische plasticverbinding Bisfenol A (BPA) – een antioxidant in plastic flessen en voedselverpakkingen – die in ons voedsel en in onze dranken trekt. Deze schadelijke stof wordt onder andere aangetroffen in de ‘voering’ aan de binnenkant van conservenblikken en frisdrankblikjes.

Veel mensen worden nog steeds blootgesteld aan de zeer giftige stof fluoride, die in de Verenigde Staten en in andere landen aan het (gemeentelijk) waterleidingnet wordt toegevoegd.

Enkele macromolecule medicijnen als penicilline kunnen ook werken als toxines. Mogelijke natuurlijk voorkomende antigenen omvatten pollen van bloemen, planten, plantaardige antilichamen en enzymremmers, schimmels, meeldauw en dergelijke.

Het is de taak van het immuunsysteem – waarvan het grootste gedeelte gelegen is in de darmwand – om ons te beschermen tegen al deze potentieel schadelijke indringers en stoffen. Om in staat te zijn deze taak elke dag te volbrengen, moeten zowel het spijsverteringssysteem als het lymfesysteem onbelemmerd en efficiënt blijven. Galstenen in de lever verstoren in ernstige mate het spijsverteringsproces, wat leidt tot een overbelasting van toxische stoffen in de darmen, bloed, en lymfe.

De meeste artsen beschouwen artritis als een auto-immuunziekte die het synoviale membraan beïnvloedt. Auto-immuniteit wordt gezien als een aandoening waarbij het immuunsysteem immuniteit ontwikkelt tegen zijn eigen cellen. Dit resulteert in de vorming van antigeen/antilichaam complexen (reumatoïde factoren) in het bloed.

Uiteraard worden de B-lymfocyten (immuun cellen) in de darmwand gestimuleerd die antistoffen (immunoglobulinen¹ – bepaalde eiwitten) produceren als ze in contact komen

¹ Immunoglobuline - <http://nl.wikipedia.org/wiki/Immunoglobuline>

met deze antigenen. Echter, een normaal immuunsysteem vereist de activering van deze B-cellen door T-cellen. Dit zijn speciale lymfocyten die een centrale rol spelen in cel-gemedieerde immuniteit, voordat de eerste grote hoeveelheden antistoffen kunnen worden aanmaken.

Het is belangrijk te weten dat T-cellen eerst geprikkeld moeten worden voordat het immuunsysteem een ontstekingsreactie in de darmen of op een andere plaats in het lichaam aanpakt. Ondanks dit bekende medische feit veronderstelt de moderne geneeskunde dat dit soort ontstekingsreactie betekent, dat het lichaam ten onrechte zijn eigen cellen aanvalt. Er zitten grote gebreken in deze theorie, waarin wordt gedaan alsof het lichaam in staat is om ernstige fouten te maken. We kunnen echter niet zomaar de conclusie trekken dat het lichaam onjuist is in haar activiteiten, alleen maar omdat we niet weten waarom het zich op deze manier gedraagt. Ons gebrek aan inzicht en begrip van de werkelijke mechanismen van ziekte en genezing mag niet worden opgevat incompetentie namens het lichaam.

Lessen leren van het lichaam

De acties die het lichaam neemt tijdens een auto-immuun respons zijn zeer zeker niet verkeerd ingeschatte of toevallige gebeurtenissen; in feite zijn zij gebaseerd op de aangeboren wijsheid van het lichaam en ze zijn opzettelijk.

De T-cel geactiveerde immuuncellen circuleren in het bloed, en een aantal zich in de lymfeklieren, de milt, slijmvliezen van de speekselklieren, het lymfestelsel van de luchtwegen, vagina of baarmoeder, de melkproducerende melkklieren van de borsten, en capsulaire weefsels van de gewrichten.

Als er een herhaalde blootstelling plaats vindt aan dezelfde soorten giftige antigenen in de darmwand, zal de productie van antilichamen dramatisch stijgen, met name in delen van het lichaam waar zich immuuncellen gevestigd hebben als gevolg van een eerdere ontmoeting met vreemde, mogelijk schadelijke binnendringers. Als gevolg daarvan gaat het lichaam in de ontstekingsstand.

Er zijn tegenwoordig 101 verschillende ziekten die beschouwd worden als auto-immuunziekten, waaronder Autistische stoornissen, ziekte van Alzheimer, Multiple Sclerose, Colitis Ulcerosa (chronische darmontsteking), de ziekte van Crohn, lupus², Encefalomyelitis (ontsteking van hersenen en ruggenmerg), alopecia (gedeeltelijke kaalheid), Type 1 diabetes, epilepsie, chronisch vermoeidheidssyndroom, de ziekte van Graves, Guillain-Barré-syndroom, ziekte van Parkinson, Psoriasis, thyroïditis (schildklierontsteking), myocarditis (ontsteking van de hartspier) en artritis, een algemene term voor meer dan honderd verschillende ziekten die de gewrichten beïnvloeden.

Omdat al deze auto-immuunziekten hetzelfde fundamentele mechanisme vertonen, behandelt de allopatische geneeskunde deze in principe op dezelfde manier met IVIG (Intraveneuze Immunoglobulinen), steroïden, plasma of andere cytotoxische en immuun onderdrukkende behandelingen. Deze behandelingen leiden vaak tot ernstige bijwerkingen, inclusief nierfalen, vocht vasthouden, levertumoren, hartaanval, beroerte en de dood.

De gebruikelijke medische benadering negeert het feit dat auto-immuunziekten eigenlijk ontketend wordt door een eiwit aan het oppervlak van een virus, bacterie, voedsel of een

² **Lupus** is een auto-immuunziekte, dat wil zeggen een ontregeling van het eigen afweersysteem, waarbij het afweersysteem zich tegen het eigen lichaam keert.

andere substantie. T-cellen stellen pas B-cellen in werking **nadat** een infectie heeft plaats gevonden, of zij contact hebben gemaakt met schadelijke chemische stoffen of eiwitten in je voedsel. Door het vermijden van antilichaam-/antigeencomplex stimulerend voedsel of stoffen, neemt de auto-immuunreactie af. De truc is nu uit te vinden welke eiwitten zouden kunnen optreden als veroorzaker van de auto-immuunreactie.

Het eten van gebakken of gebraden vlees creëert een teveel aan urinezuur en ammonia in het lichaam, die allebei giftig zijn voor het systeem. Als gevolg van de toegevoegde warmte wordt dit eiwitrijke voedsel gecoaguleerd (gehard) en gedenatureerd. Een ander voorbeeld is het koken van een ei: door de hitte wordt het vloeibare ei hard. Hierdoor kunnen de polipeptiden niet worden afgebroken tot aminozuren. Het immuunsysteem behandelt deze beschadigde polipeptiden als schadelijke indringers door eerst zijn T-cellen in te zetten en vervolgens antilichaam complexen aan te maken, die leiden tot ontsteking.

Het pasteuriseren van zuivelproducten, zoals melk, kaas en yoghurt kan ook schade veroorzaken aan de polipeptiden in dat voedsel en kan daarom leiden tot auto-immuun reacties in het lichaam. Ik ben herhaaldelijk getuige geweest van een spontaan herstel van de slopende en vaak dodelijke auto-immuunziekte van Crohn bij patiënten, nadat ik hen aanbevolen had te stoppen met het gebruik van zuivelproducten (of pinda's – een peulvrucht die verantwoordelijk is voor miljoenen ernstige allergische reacties per jaar). Geen andere behandeling was verder nodig.

Mensen bij wie het het meest voor de hand ligt dat zij een auto-immuunziekte zullen krijgen, lijken allen een te laag niveau vitamine D te hebben als gevolg van onvoldoende blootstelling aan de zon, of door het gebruik van zonnebrandmiddelen. Een andere reden is dat hoge toxiciteit een bacteriële, virale of schimmelinfectie oproept die er voor zorgt dat het immuunsysteem extreem gaat reageren op milieutoxinen of voedingsmiddelen. Een derde reden is een significante immuun deficiëntie. Immuun deficiëntie is niet uitsluitend meer een aandoening bij oudere mensen. Het wordt in toenemende mate 'gewoon' onder jongvolwassenen en nu zelfs bij kinderen.

Het vaccinatiedilemma

Naast lage vitamine D-waarden is vaccinatie de meest voorkomende oorzaak van immuun deficiëntie en immuun suppressie. Vaccins zijn volgestopt met allerlei carcinogene chemische stoffen, giftige metalen, eiwitfragmenten van dierlijke deeltjes, vreemd DNA, formaldehyde, antibiotica, zoals neomycine en streptomycine en adjuvanten waarvan bekend is dat zij een hyperactivering van het immuunsysteem kunnen veroorzaken. Hyperactivering van het immuunsysteem leidt altijd tot verzwakking en onderdrukking van de natuurlijke immuniteit in het lichaam.

De meest algemeen toegevoegde adjuvants bevatten aluminiumzout (aluminiumfosfaat), waarvan zeer goed bekend is dat dit een neurotoxine is dat in verband wordt gebracht met de ziekte van Alzheimer en andere neurologische aandoeningen³.

Het lichaam is er op ontworpen om zelf natuurlijke immuniteit op te bouwen door gebruik te maken van een ander systeem dan wanneer een vaccin in het lichaam wordt gespoten. Dit primaire immuunsysteem, ook wel bekend als het IgA (Immuunglobuline A) immuunsysteem, is strategisch gesitueerd in de slijmvliezen in het lichaam waar pathogenen en antigenen normaal gesproken contact maken met het lichaam.

³ Aprile, M.A. and Wardlaw, A.C., 1966. Aluminium compounds as adjuvants for vaccines and toxoids in man: A review Can. J. Public Health 57:343.

De slijmvliezen maken deel uit van de eerste verdedigingslinie in het lichaam. Hier worden binnendringende organismen (pathogenen) en toxines geanalyseerd en op de meest geschikte manier vernietigd, meestal zelfs zonder dat de activering van het immuunsysteem nodig is. Met andere woorden: met relatief weinig uitzonderingen, zoals een paar immuniteitsversterkende infecties tijdens de kinderjaren, zou je het niet eens merken als je lichaam pathogenen tegenkomt.

De situatie is echter heel anders als een virus in je lichaam wordt geïnjecteerd in een vaccin, zeker als dit gecombineerd wordt met een adjuvant, zoals aluminiumfosfaat of squalen. Je IgA (Immuunglobuline A) immuunsysteem wordt niet alleen gepasseerd, maar wordt daadwerkelijk onderdrukt en het immuunsysteem in je lichaam wordt letterlijk in de hoogste versnelling gedwongen om te reageren op de vaccincomponenten. Wanneer ze worden ingespoten, beschouwt je lichaam adjuvanten als lichaamsvreemde stoffen en dus lokken ze snel een intense, abnormale en langdurige immuunrespons uit.

Adjuvanten helpen de vaccinproducenten bij het drastisch omlaag brengen van de productiekosten. Ze maken het mogelijk om meerdere doses in plaats van enkele doses in een ampul te doen, *waardoor het makkelijker wordt om grote hoeveelheden te vervoeren naar doktersposten en klinieken. Adjuvanten in vaccins zorgen er ook voor dat je minder vaccinserum nodig hebt om de zelfde reactie uit te lokken.* Adjuvanten in vaccins vormen echter ook ernstige gezondheidsrisico's, *inclusief auto-immuunziekten, coma en dood!*

Adjuvanten zijn zo gevaarlijk dat er maar één vaccininjectie nodig zou kunnen zijn om het immuunsysteem permanent te beschadigen. Volgens een studie in het jaar 2000, die werd gepubliceerd in het tijdschrift *American Journal of Pathology*, veroorzaakte één injectie van het adjuvant squalen bij ratten "chronische immuun remedieerde gewrichtsspecifieke ontstekingen, ook bekend als reumatoïde artritis".

Het is al sinds de jaren dertig van de vorige eeuw bekend dat adjuvanten auto-immuun ziekten kunnen veroorzaken. Als wetenschappers een auto-immuunziekte willen veroorzaken bij een proefdier, injecteren zij het gewoon met het adjuvant *Freund's Complete Adjuvant*.

Als een adjuvant bij mensen via een vaccin wordt geïnjecteerd, kan het een dusdanig sterke overreactie van het immuunsysteem veroorzaken, dat dit zijn mogelijkheid verliest om te onderscheiden wat 'vreemd' en wat 'eigen' is. Dit is het breekpunt van de 'tolerantie', waar het overweldigde immuunsysteem zijn willekeurige aanval begint op alles, ongeacht of het vriend of vijand is – waarbij 'vriend' de eigen lichaamscellen zijn⁴.

Het is vergelijkbaar met een stier die door een Spaanse stierenvechter gespietst wordt. In zijn uiterste staat van wanhoop zal de stier alles aanvallen dat beweegt. Zelfs vreemde, onschuldige stoffen waarop het immuunsysteem normaal gesproken niet reageert, worden nu ook aangevallen. Dat is de reden waarom er zoveel vaker allergieën voorkomen bij gevaccineerde personen, dan bij niet gevaccineerde. In 1992 werd in een onderzoek van de Nieuw-Zeelandse Immunization Awareness Society (IAS) ontdekt dat gevaccineerde, ten opzichte van niet gevaccineerde kinderen vijf keer vaker aan astma leden en bijna drie keer vaker aan allergieën.

Een allergie is een overgevoeligheidsstoornis van het immuunsysteem die er voor zorgt dat het lichaam reageert op normaalgesproken onschuldige stoffen in het milieu. Adjuvanten zijn de voornaamste schuldigen achter een hyperactief en overgevoelig immuunsysteem.

⁴ ADVERSE EFFECTS OF ADJUVANTS IN VACCINES by Viera Scheibner, Ph.D. 2000
<http://www.whale.to/vaccine/adjuvants.html>

Door het kwikbevattende conserveermiddel Thiomersal aan vaccins en andere medicijnen toe te voegen, wordt het immuunsysteem alleen maar nog gevoeliger gemaakt. Thiomersal is volgens de North American Contact Dermatitis Group (NACDG) nu het vijfde meest voorkomende allergeen⁵. De meeste griepvaccins die ieder jaar aan miljoenen kinderen en volwassenen worden gegeven bevatten deze neurotoxine en zijn vaak verantwoordelijk voor de massale allergie-epidemieën die de gevaccineerde bevolking treffen.

Griepvaccins kunnen nog meer doen dan alleen auto-immuunziekten veroorzaken. Het griepvaccin kan zelfs een direct risico vormen voor je hart en bloedvaten. Een studie uit 2007 die werd gepubliceerd in de *Annals of Medicine* concludeerde dat: **“Afwijkingen van de arteriële functie en oxidatie van LDL kunnen gedurende ten minste twee weken aanhouden na een lichte ontstekingsreactie, veroorzaakt door een influenzavaccinatie.**

Deze zouden gedeeltelijk de eerder gemelde toename van cardiovasculaire risico's kunnen verklaren gedurende de eerste weken na een acute inflammatoire aandoening (acute ontsteking).”

Hoeveel mensen overlijden als gevolg van een hartaanval nadat zij een griep prik hebben gekregen? Ik denk dat we daar nooit achter zullen komen. Maar, we weten nu zeker dat de werkelijke risico's van vaccinatie opzettelijk verzwegen werden door juist die instanties die verantwoordelijk zijn voor de openbare gezondheidszorg.

CDC betrappt op het met opzet vervalsen van vaccinonderzoek

De Centers for Disease Control and Prevention (CDC) hebben vele jaren lang een mogelijk verband tussen kwik in vaccins en autisme ontkend. In oktober 2011 zijn de CDC betrappt op het opzettelijk rommelen met gegevens om te proberen bewijsmateriaal, dat **kwik in vaccins koppelt aan autisme**, te verdoezelen⁶.

Om belastende informatie over vaccins te verbergen hadden de CDC de enorme database van vaccindossiers overgedragen aan een particuliere onderneming, waarbij uitdrukkelijk gesteld werd dat zij verboden gebied waren voor onderzoekers, hiermee voorkomend dat gegevens konden worden opgevraagd via de wet 'Vrijheid van Informatie' (FOIA – vergelijkbaar met de Wet Openbaarheid Bestuur).

Dit weerhield de *Coalition for Mercury-Free Drugs (CoMeD)* er echter niet van, door te gaan. Tijdens een onderzoek waarbij een beroep werd gedaan op de FOIA, werd ontdekt dat, zoals al verwacht, juist het originele Deense onderzoek waarnaar de CDC verwezen als het 'ultieme bewijs' dat Thiomersal bij een kind niet de kans op het ontwikkelen van autisme verhoogde, uiteindelijk onthulde dat het tegenovergestelde waar was. Het Deense onderzoek is onvoorwaardelijk duidelijk over de ontdekkingen: Thiomersal in vaccins verhoogt de kans dat zich bij een persoon autisme en andere neurologische aandoeningen ontwikkelen.

In de Verenigde Staten lijdt ten minste één op de honderd gevaccineerde kinderen aan een vorm van autisme, terwijl slechts één op de twee duizend niet-gevaccineerde kinderen aan de ziekte lijdt. In Europese landen als IJsland, waar kinderen slechts een derde van het aantal vaccins toegediend krijgen, heeft slechts één op de 30.000 kinderen autisme. Je hoeft geen wetenschapper te zijn om een conclusie te trekken uit deze door de mens veroorzaakte tragedie.

⁵ Marks JG, Belsito DV, DeLeo VA, et al. North American Contact Dermatitis Group Patch-Test Results, 1998-2000. *Am J Contact Dermat* 2003;14:59-62.

⁶ http://www.naturalnews.com/034038_vaccines_autism.html

De poging door de CDC dit alles onder het vloerkleed te vegen, zorgt er wel voor dat degenen die verantwoordelijk zijn voor de grote autisme-epidemie, die begon toen voor het eerst kwik en hulpstoffen aan de vaccins werden toegevoegd, buiten schot blijven. Zonder deze uitgebreide samenzwering tegen het volk zouden letselschaderechtszaken als gevolg van blijvende vaccinschade bij kinderen hebben geleid tot het bankroet van vele overheden, inclusief de Verenigde Staten en Groot Brittannië en vrijwel de gehele farmaceutische industrie.

Alle vaccins zorgen voor een aanzienlijke verandering van het immuunsysteem en spelen daardoor een aanzienlijke rol bij het ontketenen van auto-immuunziekten en vele andere gezondheidsproblemen. Tijdens een in 2005 uitgevoerd epidemiologisch onderzoek dat 151 eerder uitgevoerde onderzoeken besloeg, ontdekten onderzoekers van de Department of Health Care and Epidemiology, University of British Columbia (Afdeling Gezondheidszorg en Epidemiologie van de Universiteit van British Columbia) een omgekeerd evenredig verband tussen acute infecties en de ontwikkeling van kanker⁷. Het onderzoek onthulde dat het onderdrukken van kinderziekten met vaccins, het risico op het krijgen van kanker op latere leeftijd aanzienlijk doet toenemen.

Ruim honderd jaar geleden, toen er bijna geen vaccins aan de bevolking werden toegediend, waren er vrijwel geen chronische ziekten. Des te meer vaccins er worden toegediend, des te meer het immuunsysteem wordt gecompromitteerd⁸.

De meeste ziekten in die tijd waren acute infecties als gevolg van slechte hygiëne en voeding, verontreinigd drinkwater en overbevolkte steden. Zelfs de CDC bevestigen op hun website dat schoon water effectiever is bij het voorkomen van infectieziekten dan vaccins. Het enige probleem bij het gebruik van schoon water als medicijn is dat, in tegenstelling tot massavaccinaties, men niet ieder jaar al die miljarden dollars winst kan maken door een of ander eenvoudig water filterapparaatje te plaatsen in getroffen gemeenschappen, of door mensen te leren dat het drinken van schoon, niet gefluorideerd water het lichaam gezond en het immuunsysteem sterk houdt.

De wetenschap begint voorzichtig te erkennen dat het beschadigen van de darmwand door agressieve, erosieve chemicaliën, uitdroging en slechte voeding de oorzaak zijn van meer ziekten dan aanvankelijk gedacht werd. Kortgeleden ontdekten wetenschappers van het Southwestern Medical Center van de University of Texas in Dallas, Texas, dat een eens mysterieuze celpopulatie die schuilt in de darmwand, van essentieel belang is bij het voorkomen dat, normaal gesproken, nuttige bacteriën dieper het weefsel intrekken, waar zij ernstige aandoeningen kunnen veroorzaken zoals inflammatoire darmziekten (IBD)⁹. Volgens de bevindingen van het onderzoek hebben mensen die aan deze ziekte lijden vaak meer bacteriën die zich aan hun darmwand vasthechten of deze binnendringen. Als hun immuunsysteem de aanval opent op deze microbiële indringers, kunnen zich pijnlijke zweren en bloederige diarree ontwikkelen.

De onderzoekers ontdekten ook dat gespecialiseerde T-cellen die gewoonlijk aanwezig zijn aan de oppervlakte van het lichaam (de huid), maar ook in het maag-darmkanaal

⁷ [Cancer Detect Prev 2006;30(1):83-93. Epub 2006 Feb 21.]

⁸ For details see Vaccine-nation: Poisoning the Population, One Shot at a Time (www.ener-chi.com).

⁹ UT Southwestern scientists unmask mysterious cells as key 'border patrol agents' in the intestine
Published: Monday, May 9, 2011 – 14:33 in [Health & Medicine](#)

patrouilleren langs de intestinale grenzen, aanvoelen wanneer micro-organismen zijn binnengedrongen in de epitheelcellen van de darm. “Wanneer dit gebeurt, komen deze T-cellen in actie door antibiotica-eiwitten aan te maken die de schurkeneiwitten doden en voorkomen dat zij dieper in het weefsel doordringen,” zegt Dr. Hooper, die tevens onderzoeker is voor het Howard Hughes Medical Institute aan de University Texas Southwestern. Deze actie duurt enkele uren, totdat andere immuuncellen kunnen worden aangetrokken als back-up. Er zijn echter consequenties wanneer het darmkanaal een permanent slagveld wordt.

Een slagveld wordt herkend aan zijn verwoeste omgeving. Overmatige blootstelling aan toxinen, levensmiddelenadditieven, transvetzuren (zoals in fastfood als hamburgers en frietjes), medicijnen, alcohol, onverteerd ranzig voedsel, gedenatureerde eiwitten en nog veel meer, kan gemakkelijk leiden tot wat bekend staat als ‘leaky gut’, een aandoening waarbij bacteriën en toxinen het darmweefsel, bloed en lymfe binnendringen. Een aanvankelijk beperkte en lokale immuunreactie kan dan escaleren en zich verspreiden naar andere plaatsen in het lichaam. T-cellen worden alleen verondersteld op te treden tegen vreemde indringers, maar ze moeten nu worden geactiveerd tegen lichaamseigen weefsels wanneer toxinen (antigenen) zich daarin beginnen op te hopen.

De ontmoeting met de antigenen verhoogt het niveau van antigeen-/antilichaamcomplexen in het bloed en verstoort de fijne balans die er bestaat tussen de immuunreactie en zijn onderdrukking. Auto-immuunziekten die een extreem hoge waarde aan toxiciteit aangeven in het lichaam, zijn een direct resultaat van een verstoring van deze balans. Als de productie van de antilichamen in de synoviale gewrichten voortdurend te hoog is, wordt de ontsteking chronisch, wat leidt tot geleidelijke toenemende misvorming, pijn en verlies van functie.

Het overmatig gebruik van het immuunsysteem leidt tot zelfvernietiging in het lichaam. Als deze vorm van zelfvernietiging zich voordoet in de vette myelineschede van zenuwweefsel, spreekt men van Multiple Sclerose. Maar we weten echter ook dat vetweefsel geschikt is voor het absorberen van grote hoeveelheden giftige stoffen en schadelijke zware metalen, waardoor ze tegengehouden worden directe schade aan te richten.

In de natuur migreren toxinen naar het vetweefsel. Een vervette lever is enkel een overlevingspoging van het lichaam om de hoeveelheid giftige stoffen te behandelen die de lever niet meer kan afbreken en afvoeren vanwege een chronische verstopping van de galwegen. Maar, gezien vanuit een dieper perspectief, is wat lijkt op een daad van zelfvernietiging door het lichaam, feitelijk een laatste poging tot zelfbehoud. Het lichaam ‘valt zichzelf alleen aan’ wanneer de toxiciteit tot een dusdanig niveau is gestegen dat het meer schade zou aanrichten dan een auto-immuunreactie zou veroorzaken.

Het lichaam heeft zeker niet de neiging om zelfmoord te plegen, hoewel de term ‘auto-immuunziekte’ dat juist wel impliceert. Wanneer de celmembranen in het lichaam verstopt zijn met vreemde schadelijke chemische stoffen, vreemde eiwitdeeltjes en toxische partikels zoals transvetten, is het een absoluut normale reactie van het immuunsysteem om deze verontreinigingen aan te vallen. De daaruit resulterende ontsteking voorziet het van de mogelijkheid om ten minste een deel van de toxines er ‘uit te wassen’ en te verwijderen. Om

deze overlevingsreactie een ziekte te noemen heeft geen zin, is niet wetenschappelijk en geeft een gebrek aan kennis weer over de werkelijke aard van het lichaam.

Galstenen belemmeren het vermogen van het lichaam om zichzelf gevoed en schoon te houden, waardoor ze een belangrijke oorzaak van toxiciteit zijn. Zij voorkomen dat de lever voldoende schadelijke stoffen uit de bloedbaan kan halen. Als de lever die giftige stoffen niet uit het bloed kan filteren, worden zij uiteindelijk in het extracellulaire vocht gedumpt. Hoe meer giftige stoffen zich in dat extracellulaire vocht ophopen, hoe ernstiger de celmembranen verstopt raken met schadelijke stoffen. Een auto-immuunreactie kan dan nodig zijn om de meest vervuilde cellen te vernietigen en daarbij de rest van het lichaam te redden. Ten minste... voor een poosje.

Wanneer alle galstenen verwijderd worden uit de lever en de galblaas, hoeft het immuunsysteem geen beroep te doen op dergelijke extreme maatregelen als de verdediging van het lichaam op cellulair niveau.

Een gezond, uitgebalanceerd dieet kan, uiteraard, het lichaam geweldig ondersteunen bij het onderhouden van een evenwichtig immuunsysteem. Onderzoek aan de Universiteit van Cambridge, dat werd gepubliceerd in het tijdschrift *Cell* in oktober 2011 onthulde bijvoorbeeld, dat stoffen die worden aangetroffen in kruisbloemige groenten, zoals broccoli, boerenkool, paksoi en vele andere soorten bladgroenten optreden als chemische signalen die nodig zijn voor een volledig functionerend immuunsysteem¹⁰.

Zie voor voedingsadviezen: [Timeless Secrets of Health and Rejuvenation](http://ener-chi.com) (ener-chi.com)

Met mijn beste wensen,

¹⁰ Ying Li, Silvia Innocentin, David R. Withers, Natalie A. Roberts, Alec R. Gallagher, Elena F. Grigorieva, Christoph Wilhelm, Marc Veldhoen. **Exogenous Stimuli Maintain Intraepithelial Lymphocytes via Aryl Hydrocarbon Receptor Activation.** *Cell*, 13 October 2011 DOI: 10.1016/j.cell.2011.09.025